

Sygn. akt III AUa 1103/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIIU 696/12 w dniu 18 czerwca 2012r., o wypłatę emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej D. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt VII U 4035/12

postanawia:

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSO del. Beata Górka

Sygn. akt III AUa 1103/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona D. Z. pismem z dnia 17 grudnia 2012 roku złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 czerwca 2012 roku sygn. akt VII U 696/12, na mocy którego oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 21 listopada 2011 roku, którą z powodu kontynuowania przez wnioskodawczynię zatrudnienia, organ rentowy wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od 1 grudnia 2011 roku. Ubezpieczona wniosła o zwrot zaległych świadczeń emerytalnych wraz z odsetkami za zwłokę, od dnia zawieszenia emerytury, tj. od dnia 1 października 2011 roku.

Skarżąca wskazała, iż podstawę wznowienia postępowania stanowi wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy.

W odpowiedzi na skargę ubezpieczonej organ rentowy wskazał, że roszczenie ubezpieczonej o wypłatę wyrównania emerytury od dnia zawieszenia, tj. za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2011 roku wraz z odsetkami jest bezzasadne.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 września 2013r. oddalił skargę o wznowienie postępowania. Sąd ustalił, że decyzją z dnia 27 maja 2008 roku przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 maja 2008 roku. Wypłata emerytury przyznana ww. decyzją została zwieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, a następnie decyzją z 20 marca 2009 roku wznowiona od 1 marca 2009 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o wznowienie. Decyzją z dnia 21 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.), od dnia 1 grudnia 2011 roku wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni, ponieważ ta kontynuowała zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury, ubezpieczona winna przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji, a odwołanie to oddalone zostało prawomocnym wyrokiem z 18 czerwca 2012 roku (sygn. akt VII U 696/12).

Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. K 2/12, w dniu 29 listopada 2012 roku odwołująca wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o wypłacenie zaległej kwoty emerytury wraz z odsetkami. Decyzjami z dnia 18 stycznia 2013 roku organ rentowy wznowił wypłatę emerytury ubezpieczonej od 22 listopada 2012 roku oraz zwrócił skargę o wznowienie postępowania w sprawie wznowienia wypłaty emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego wskazując, iż należy ją złożyć do sądu okręgowego, jako właściwego w sprawie. W dniu 18 grudnia 2012 roku odwołująca wystąpiła do Sądu Okręgowego w Szczecinie ze skargą o wznowienie postępowania w sprawie VII U 696/12.

Sąd Okręgowy zważył, że skarga D. Z. nie zasługiwała na uwzględnienie. W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że skarga ubezpieczonej opierała się na ustawowej podstawie wznowienia, tj. orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie - art. 401¹ k.p.c. Przepis ten stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Wskazany w skardze wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Jak wynika z treści cytowanego orzeczenia, niekonstytucyjność wskazanych w nim przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego potwierdzona została w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które

nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu art. 103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną w wyroku Trybunału ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sąd meriti podkreślił, że ocena zasadności skargi wymagała ustalenia, czy wnioskodawczyni spełnia warunki pozwalające przyjąć, że należy do wskazanego wyżej kręgu ubezpieczonych, objętych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. W sprawie poza sporem bowiem jest, że ubezpieczona D. Z. prawo do emerytury nabyła z dniem 1 maja 2008 roku, a więc w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Oznacza to, że D. Z. nie należy do kręgu ubezpieczonych, co do których Trybunał stwierdził niekonstytucyjność przepisów wskazanych w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku. Wprawdzie bowiem prawo do emerytury nabyła przed 1 stycznia 2011 roku, jednakże prawo do tego świadczenia, rozumianego jako prawo do jego realizacji (a więc w znaczeniu przypisanym przez Trybunał) nabyła w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczenie Trybunału konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, w którym ubezpieczona upatruje podstawy wznowienia postępowania, nie ma zastosowania do jej sytuacji i dlatego skargę należało oddalić.

Ubezpieczona zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając w apelacji naruszenie prawa materialnego i sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskrzonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

D. Z. pismem z dnia 24 lutego 2014r. złożyła wniosek o wycofanie apelacji wniesionej w dniu 25 października 2013r. wskazując na zmianę przepisów – ustawę z dnia 13 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji Sąd II instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji określa nadto treść art. 469 k.p.c. wraz – z odpowiednio stosowanym - art. 203 § 4 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r., I UK 385/10, LEX nr 811836; i z dnia 4 lutego 2011r., I UK 366/10, LEX nr 794784).

Stosownie do brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z art. 469 k.p.c. wynika natomiast, że sąd uznaje za niedopuszczalne cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu apelacji przez ubezpieczoną. Sąd Okręgowy w szczegółowy sposób wypowiedział się co do zasadności żądań ubezpieczonej. Natomiast oświadczenie o cofnięciu apelacji ubezpieczonej z dnia 24 lutego 2014r. zawiera zgodnie z prawem uzasadnienie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wobec skutecznego cofnięcia apelacji, umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górska